

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **NORMA, k.s.**, IČ: 47114789, se sídlem Praha 10, Tiskařská 599/12, zastoupena JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem, se sídlem Praha 2, Botičská 1936/4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č.j. 4479-7/2013-900000-304.6,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň (dále jen „celní úřad“) ze dne 20. 11. 2012, č.j. 37282-5/2012-166500-021, kterým bylo žalobci uloženo dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o spotřebních daních“) za použití zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“), propadnutí vybraných výrobků, a to celkem 624 ks lihovin ve vyčíslené prodejní hodnotě ve výši 52.977,60 Kč, neboť nebylo prokázáno jejich zdanění ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních a bylo s nimi nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních.

Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jím byl zkrácen na svých právech.

Konkrétně namítal nesprávně zjištěný skutkový stav věci, jelikož jím předložený daňový doklad byl bezvadný, čímž prokázal řádné zdanění spotřební daní zajištěných

vybraných výrobků. Uvedl, že daňový doklad, resp. faktura, byl vystaven dodavatelskou společností KEROSENE s.r.o. (dále jen „dodavatel“) a obsahoval veškeré náležitosti stanovené v § 5 zákona o spotřebních daních, včetně razítka dodavatele a na opravené verzi i doložku, že v ceně zboží je obsažena spotřební daň. Kupní cenu za dodané zboží uhradil na bankovní účet dodavatele, což žalovaný nesporel. Žalobce tak neměl důvod pochybovat, že dodavatel spotřební daň za výrobky uhradil. Zdůraznil, že zákon o spotřebních daních mu ukládá pouze povinnost ověřovat ve vztahu k dodavateli, zdali daňový doklad splňuje zákonem stanovené náležitosti.

Namítal, že závěr žalovaného o tom, že za dodavatele nejednala osoba oprávněná a ve věci nevystavila ani daňové doklady, nemá oporu v provedeném dokazování. Uvedl, že žalovaný vycházel pouze z tvrzení jednatele dodavatele J. V. Nezohlednil však, že dodavatel žalobci výrobky dodal a vystavil mu daňový doklad, žalobce pak kupní cenu uhradil na bankovní účet dodavatele, který založil jednatel J. V., jenž s bankovním účtem jako jediný disponoval. Tvrzení J. V., že o obchodní činnosti dodavatele nic nevěděl, když disponoval bankovním účtem dodavatele, měl za nevěrohodné. Zdůraznil zákonnou odpovědnost jednatele dodavatele za jednání společnosti.

Vytkl žalovanému, že řádně neproověřil veškeré skutečnosti, čímž postupoval v rozporu s § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť se spokojil pouze s tvrzeními jednatele dodavatele. Naopak žalobce k zajištění souladu prodeje s příslušnými právními předpisy vyvinul veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivé požadovat.

Žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný se s námitkami žalobce neztotožnil a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce řádné zdanění zajištěných vybraných výrobků prokazoval pouze daňovým dokladem – fakturou ze dne 23. 12. 2008, č. 2008145, která však nebyla perfektním dokladem. Poukázal na to, že žalobce nejprve dne 16. 2. 2009 předložil celnímu úřadu tento daňový doklad neúplný, neboť neobsahoval povinný údaj o výši spotřební daně celkem. Poté, dne 17. 2. 2009, byl celnímu úřadu předložen totožný daňový doklad, který již obsahoval povinný údaj o výši spotřební daně celkem. Avšak jednatel dodavatele popřel jakoukoli obchodní činnost dodavatele s tím, že ani nezmocnil jinou osobu k vydání faktur v dané věci. Žalovaný tak dovodil, že žalobce neprokázal řádné zdanění zajištěných výrobků.

Odmítl námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, neboť provedl doplnění dokazování listinnými důkazy o dodavateli získané od žalobce, příslušného správce daně žalobce i Policie ČR. Z důkazů zjistil, že žalobce komunikoval s dodavatelem prostřednictvím třetí osoby – M. S., který žalobci dodal oba daňové doklady. Dále zjistil, že dodavatel není registrován jako plátce spotřební daně, daňový doklad předložený žalobcem v daném řízení dodavatel nezahrnul do jeho daňového přiznání a nevedl účetnictví, jeho sídlo má jen administrativní povahu a bankovní účet založil J. V. Na účtu byly uskutečňovány zejména mezinárodní převody prováděné anonymně pomocí internetového bankovníctví.

Poukázal na § 5 odst. 1 a § 74 zákona o spotřebních daních, které stanoví náležitosti daňového dokladu. Upozornil, že právní úprava upřednostňuje perfektní daňový doklad, který obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti. Avšak tvrzení žalobce, že předmětný daňový doklad vystavil a zboží mu dodal právě dodavatel, měl za vyvrácené, jelikož dodavatel toto tvrzení zcela popřel. Řetězec důkazů mající prokazovat obchodování žalobce

s dodavatelem byl tak zásadním způsobem narušen, když za dodavatele vystupovala v obchodním styku osoba, která k tomu nebyla oprávněna, přičemž jednání takové osoby nemohlo být dodavateli ani přičítáno dle § 33 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „občanský zákoník“), jelikož nebylo skutečným jednatelem dodatečně a bez zbytečného odkladu schváleno dle § 13 odst. 1 ve spojení s § 133 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „obchodní zákoník“).

Připustil, že zdanění lihovin je primárně dokladovou záležitostí. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č.j. 5 Afs 40/2005 a ze dne 6. 3. 2007, č.j. 2 Afs 148/2006 nepovažoval v dané věci za dostatečné předložení dokladů se všemi potřebnými náležitostmi. Za nezbytné považoval soulad stavu skutečného a stavu formálně právního. A jelikož v dané věci neměl za prokázané, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo subjektem, který byl v dokladu uveden, dovodil, že sporný doklad nemůže být, byť má veškeré zákonem požadované náležitosti, podkladem pro uznání zdanění vybraných výrobků.

Nesouhlasil ani s tvrzením, že žalobce ve věci vyvinul veškeré možné úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat. Zdůraznil, že v zájmu žalobce bylo ověřit si minimálně dotazem u jednatele dodavatele, s kým vstupuje do závazkového vztahu, zejména při uzavírání kupní smlouvy, jejímž předmětem byly lihoviny v hodnotě několika desítek tisíc korun. Konstatoval, že žalobce tak nemohl být v dobré víře, jelikož nezachoval náležitou míru obezřetnosti.

Podotkl, že v nyní projednávané věci byl narušen princip fungování spotřební daně, když spotřební daň z předmětných lihovin nebyla řádně odvedena do státního rozpočtu.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Na ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích ve věci. Žalobce zdůraznil, že se správní orgány řádně nevypořádaly s tím, že dodavatel měl zřízen účet, k němuž měl jeho jednatel přístup a kde byla přijata mimo jiné i platba žalobce za vybrané výrobky. Dovodil tak, že jednatel dodavatele musel k obchodním jednáním za dodavatele pověřit třetí osobu. Uvedl, že po žalobci nelze požadovat, aby si prověřoval obchodní partnery. Nesouhlasil s názorem správních orgánů, že pravdivost daňového dokladu byla vyvrácena, jelikož trestní oznámení jednatele dodavatele bylo Policií ČR odloženo.

Žalovaný nesouhlasil se žalobcem a poukázal na to, že M. S., s nímž žalobce v dané věci za dodavatele jednal, nesdělil, kým byl ve společnosti dodavatele pověřen za něj činit úkony, navíc sám ani neznal osobu vystupující za dodavatele, s níž se dohodl na vzájemné obchodní spolupráci. Dospěl tak k závěru, že daňový doklad nelze považovat za věrohodný, jelikož jednatel dodavatele popřel jeho vyhotovení a žalobci jej předal právě pan S., navíc bez uvedení osoby, která jeho opravu provedla.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce celnímu úřadu k prokázání řádného zdanění dotčených výrobků předložil daňový doklad (fakturu) č. 2008145 ze dne 23. 12. 2008, kde je jako dodavatel uveden KEROSENE, s.r.o. a jako odběratel žalobce. Faktura neobsahuje údaj o celkové výši

spotřební daně. Následně byl celnímu úřadu předložen zcela totožný daňový doklad, jen doplněný o chybějící údaj, neboť v něm bylo nově uvedeno: „v základu DPH je obsažena spotřební daň: 335.490Kč“.

Z protokolu Celního úřadu Praha D1 o ústním jednání ze dne 16. 4. 2009, č.j. 3660-3/2009-17680024, vyplývá, že jednatel dodavatele J. V. nedisponoval žádnými doklady dodavatele, o obchodních aktivitách dodavatele nic nevěděl, nikdy nevydal žádnou fakturu ani jiný daňový doklad a nikomu neudělil plnou moc k zastupování dodavatele.

Dne 20. 11. 2012 celní úřad uložil žalobci rozhodnutím dle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních propadnutí vybraných výrobků, neboť nebylo prokázáno jejich zdanění ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních a bylo s nimi nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Celní orgán konstatoval, že původní faktura ze dne 23. 12. 2008, která neobsahovala povinný údaj – vyčíslení spotřební daně celkem, nebyla řádně opravena druhou žalobcem předloženou fakturou, jelikož z ní nevyplývalo, kdo její opravu provedl. Za podstatné označil zjištění z protokolu o ústním jednání ze dne 16. 4. 2009 před Celním úřadem Praha D 1, v němž jednatel dodavatele jednoznačně popřel vydání dotčené faktury s tím, že ani jiné osobě neudělil za tímto účelem plnou moc. Dodavatele označil za tzv. „spící společnost“, která nečiní žádné podnikatelské úkony. Celní úřad tak dospěl k závěru, že faktura je falsum, tudíž žalobce neprokázal zdanění fyzicky zajištěného zboží. Upozornil, že nezkoumá zavinění žalobce, nýbrž vychází z objektivně zjištěného skutkového stavu. Proti předmětnému rozhodnutí podal žalobce odvolání.

V průběhu odvolacího řízení žalovaný doplnil dokazování o následující listiny:

Sdělením Celního úřadu pro hl. město Prahu ze dne 6. 5. 2013, č.j.42708-2/2003-510000-52, ze kterého vyplývá, že dodavatel není plátcem spotřební daně; sporný daňový doklad nezahrnul do daňového přiznání ke spotřební dani z lihu; nikdy nevedl účetnictví a žádné faktury nevystavil, účetnictví dodavatele tak nebylo možné prověřit.

Z protokolu Celního úřadu Brno ze dne 9. 12. 2010, č.j. 58984-2/2010-016200-031 vyplývá, že jednatel dodavatele J. V. nevěděl nic o sporném daňovém dokladu ani o jiných fakturách či o obchodní činnosti dodavatele, záúčtování či platebním styku s žalobcem.

Z úředního záznamu Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha IV ze dne 6. 9. 2010, č.j. ORIV-11094-68/TČ-2009-001491, z podání vysvětlení M. S. a z usnesení Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha IV ze dne 30. 6. 2011, č.j. ORIV-11094-100/TČ-2009-001491, o odložení věci, vyplývá, že pan S. se zkontaktoval s dodavatelem prostřednictvím třetí osoby, odlišné od jednatele dodavatele, s níž se domluvil na vzájemné pomoci při obchodování. Dále, že J. V. jakožto jediný společník a jednatel dodavatele podal trestní oznámení na neznámého pachatele, který za dodavatele, bez jeho vědomí, vyvíjí obchodní činnost.

Z protokolu Celního úřadu Praha 1 ze dne 3. 8. 2011, č.j. 3787-11/2011-176100-033, soud zjistil, že svědek B. W., zaměstnanec žalobce, potvrdil, že obchodní vztah žalobce s dodavatelem vznikl na základě kontaktu pana S., jenž nabízel alkohol jako zprostředkovatel dodavatele, ale nebyl jeho zástupce ani zaměstnanec.

Žalobce v písemném vyjádření žalobce ze dne 14. 3. 2013 uvedl, že ohledně sporného daňového dokladu jednal vždy s panem S., který dodavatele při jednáních zastupoval a který jej nechal opravit.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 24. 7. 2013 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí celního úřadu ze dne 20. 11. 2012 potvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný shodně se žalobcem měl za to, že žalobce nepředložil perfektní daňový doklad prokazující řádně zdanění dotčených výrobků spotřební daní. Z provedeného dokazování, zejména výsledku jednání dodavatele a z dalších listinných důkazů, totiž zjistil, že žalobce při uzavírání obchodů s dodavatelem nejednal. Jednatel dodavatele totiž popřel jakékoli obchodování se žalobcem, rovněž popřel vystavení sporného daňového dokladu, a vyloučil i zmocnění pro třetí osobu jednat jeho jménem. Jednání třetí osoby pana S. nebylo jednatelem dodavatele dodatečně a bez zbytečného odkladu v souladu s občanským zákoníkem a obchodním zákoníkem schváleno, proto nemohlo být vystavení daňového dokladu dodavateli ani přičítáno. Za nezbytné považoval soulad stavu skutečného a stavu formálně právního. A jelikož v dané věci neměl za prokázané, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo subjektem, který byl v dokladu uveden, dovodil, že sporný doklad nemůže být, byť má veškeré zákonem požadované náležitosti, podkladem pro uznání zdanění vybraných výrobků. Nesouhlasil ani s tvrzením, že žalobce ve věci vyvinul veškeré možné úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat. Zdůraznil, že v zájmu žalobce bylo ověřit si minimálně dotazem u jednatele dodavatele, s kým vstupuje do závazkového vztahu, zejména při uzavírání kupní smlouvy, jejímž předmětem byly lihoviny v hodnotě několika desítek tisíc korun. Konstatoval, že žalobce tak nemohl být v dobré víře, jelikož nezachoval náležitou míru obezřetnosti.

Skutkový stav zjištěný soudem nebyl mezi účastníky sporným.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních na daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5).

Podle § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních o prodeji podle odstavce 1, který je prodávající povinen při prodeji vybraných výrobků bezodkladně vydat, musí obsahovat tyto údaje:

a) obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo prodávajícího, je-li prodávající právnickou osobou, jméno a příjmení, popřípadě obchodní firmu, místo pobytu a daňové identifikační číslo prodávajícího, bylo-li přiděleno, je-li prodávající fyzickou osobou,

b) obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo kupujícího, je-li kupující právnickou osobou, jméno a příjmení, popřípadě obchodní firmu, místo pobytu a daňové identifikační číslo kupujícího, bylo-li přiděleno, je-li kupující fyzickou osobou,

c) množství prodaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení,

d) výši spotřební daně celkem,

e) datum vystavení dokladu o prodeji,

f) číslo dokladu o prodeji.

Podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám.

Podle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

Podle § 92 odst. 7 daňového řádu správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.

Podstatou sporu mezi účastníky v dané věci je, zda žalobcem předložený daňový doklad ze dne 23. 12. 2008, č. 2008145, doplněný o původně chybějící údaj týkající se výše spotřební daně celkem lze považovat za daňový doklad způsobilý prokázat zdanění propadnutých výrobků ve smyslu § 5 zákona o spotřebních daních.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce napodruhé předložil daňový doklad, tj. fakturu ze dne 23. 12. 2008, č. 2008145, obsahující veškeré formální náležitosti stanovené v § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Daňový doklad, resp. opravený daňový doklad, tak obsahoval veškeré zákonem stanovené obligatorní údaje, a to uvedení dodavatele (prodávajícího) i žalobce (kupujícího), jejich názvy i daňová identifikační čísla, údaj o množství lihovin, datum vystavení daňového dokladu, jeho číslo a údaj o výši spotřební daně celkem.

V této souvislosti soud zejména poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. července 2009, č.j. 2 Afs 25/2009 – 61, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou situací, kdy účastník sice předložil formálně bezvadný daňový doklad v řízení o zajištění vybraných výrobků dle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, avšak správní orgán prokázal nepravdivost údajů v něm uvedených. Nejvyšší správní soud zde konstatoval následující: „V dané věci tak sice stěžovatel předložil doklady požadované zákonem k prokázání zdanění vybraných výrobků, avšak pravdivost (správnost) těchto dokladů byla celními orgány vyvrácena. Z hlediska aplikace § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních je tedy třeba na danou situaci hledět stejně, jako kdyby stěžovatel doklady stanovené v § 5 citovaného zákona vůbec nepředložil, neboť doklad, jehož správnost, resp. pravdivost informace o zaplacení spotřební daně výrobcem byla vyvrácena, nemůže prokazovat, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72, www.nssoud.cz: "Již sám o sobě nemůže být věrohodný doklad, obsahuje-li údaj, který není pravdivý." Doklady obsahující náležitosti podle § 5 zákona o spotřebních daních je třeba považovat za doklady prokazující zdanění

vybraných výrobků ve smyslu tohoto ustanovení pouze za podmínky, že nebude vyvrácena jejich pravost či pravdivost, případně nebude-li prokázáno, že se vztahují k jiným než zajištěným výrobkům.“

Rovněž tak soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2008, č.j. 2 Afs 90/2008-68, jehož prvá právní věta zní: „*I. Správnost údajů lze mít za vyvrácenou podle § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, pokud neexistuje žádná reálná možnost, že dané údaje jsou pravdivé, a to i přesto, že správci daně byly předloženy daňové doklady mající náležitosti stanovené v § 5 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních.*“. V textu rozhodnutí Nejvyšší správní soud rozebral rozdíl mezi pouhým zpochybněním pravdivosti údajů a vyvrácením jejich pravdivosti, když uvedl: „*Je pravdou, že žalovaný ve svém rozhodnutí hovoří o tom, že uvedená zjištění zpochybnila pravdivost údajů na dokladech obsažených, nicméně Nejvyšší správní soud má zato, že nedošlo pouze ke zpochybnění pravdivosti těchto údajů, nýbrž že jejich pravdivost byla vyvrácena podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu. Pravdivost údajů by byla zpochybněna v případě, že by existovala alespoň určitá možnost, že tyto údaje jsou pravdivé, a že stěžovatel pochybnosti celních orgánů může odstranit. Ke zpochybnění dokladů by tak mohlo dojít např. tehdy, pokud by výrobce distribuoval množství odpovídající tomu, které stěžovatel odebral, a stěžovatel by tak mohl případně prokázat, že skutečně nějakým způsobem od výrobce tyto výrobky získal a že údaj o zaplacení daně je pravdivý. Tak tomu ale nebylo. Za dané situace, kdy celní orgány prokázaly, že výrobce svému výhradnímu odběrateli nedodal za téměř rok ani polovinu množství, které společnost Trade IN Praha, s. r. o., prodala stěžovateli, nelze mít o pravdivosti údajů o zdanění výrobků na dokladech jen pochybnosti, nýbrž pravdivost těchto údajů je třeba považovat za jednoznačně vyvrácenou. Uvedená formulační nepřesnost žalovaného pak nijak neovlivňuje zákonnost jeho rozhodnutí, neboť zjištění popsaná v odůvodnění rozhodnutí jsou zcela jednoznačná.*“

Také v nyní posuzované věci sporný daňový doklad obsahoval veškeré formální náležitosti dané zákonem, správní orgány však prokázaly existenci skutečností, které správnost údajů v daňovém dokladu zcela vyvrátily. Celnímu úřadu nejprve oprávněně vznikly pochybnosti o pravdivosti doplněného daňového dokladu, jelikož v opraveném daňovém dokladu nebyla uvedena osoba, která opravu učinila a datum, kdy tak učinila. Tyto informace by z opraveného daňového dokladu měly vždy zřetelně vyplývat, jak stanoví § 35 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění rozhodném, dle kterého se opravy se musí provádět tak, aby bylo možno určit osobu odpovědnou za provedení každé opravy, okamžik jejího provedení a zjistit jak obsah opravovaného účetního záznamu před opravou, tak jeho obsah po opravě. Správní orgány poté zjistily, že jednatel dodavatele, který měl vystavit daňový doklad, jednoznačně popřel jeho vydání s tím, že dodavatel žádnou obchodní činnost nevykonával, což vyplynulo z protokolu Celního úřadu Praha D 1 o ústním jednání ze dne 16. 4. 2009, č.j. 3660-3/2009-17680024. Tvzení jednatele dodavatele bylo dále podpořeno dalšími důkazy, například sdělením Celního úřadu pro hl. město Prahu ze dne 6. 5. 2013, č.j. 42708-2/2003-510000-52, úředním záznamem Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha IV ze dne 6. 9. 2010, č.j. ORIV-11094-68/TČ-2009-001491, o podání vysvětlení M. S., usnesením Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha IV ze dne 30. 6. 2011, č.j. ORIV-11094-100/TČ-2009-001491 a protokolem Celního úřadu Praha 1 ze dne 3. 8. 2011, č.j. 3787-11/2011-176100-033. Z těchto listin jednoznačně vyplývá, že dodavatel sporný daňový doklad nezahrnul do svého daňového přiznání ke spotřební dani z lihu, není plátcem spotřební daně, dokonce ani nevede žádné účetnictví. Navíc jednatel dodavatele v reakci na zjištěné skutečnosti, podal trestní oznámení na neznámého pachatele, který bez jeho vědomí jednal jménem dodavatele.

Ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2009, č.j. 5 Afs 93/2008 – 94, v jehož právní větě je uvedeno následující: „Podle § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, se zdanění vybraných výrobků spotřební daní prokazuje daňovým dokladem, dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků. Pokud však daňovému dokladu (resp. dokladu o prodeji či dopravě) chybějí některé zákonem stanovené náležitosti, nebo jsou některé údaje na tomto dokladu uvedeny chybně, není vyloučeno, aby byly tyto nedostatky nahrazeny jinými důkazy prokazujícími zdanění vybraného výrobku spotřební daní.“, tak žalobce byl povinen zjištěné nedostatky daňového dokladu nahradit jinými důkazy a prokázat zdanění propadlých výrobků jiným způsobem, což se mu však v dané věci nepodařilo.

Pokud žalobce rozporoval věrohodnost tvrzení jednatele dodavatele poukazem na odložení jím podaného trestního oznámení jednatele dodavatele policejními orgány, soud je přesvědčen, že z tohoto procesního postupu policejních orgánů nelze učinit závěr o vyvrácení tvrzení jednatele dodavatele, neboť věc byla odložena toliko z důvodu, že se policejním orgánům nepodařilo identifikovat osobu, která místo něj realizovala obchodní činnost dodavatele.

Rovněž tak obrana žalobce spočívající v tvrzení, že zasílání finančních prostředků na účet dodavatele prokazuje obchodní činnost mezi žalobcem a dodavatelem, je ryze účelová. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neopominul rozebrat platební operace na účtu dodavatele, když konkrétně uvedl, že účet byl zřízen přímo jednatelem dodavatele a bylo k němu aktivováno elektronické bankovníctví. Z elektronického bankovníctví však nebylo možné zjistit, kdo byl finálním příjemcem plateb, které z účtu dodavatele odcházely, neboť odchozí platební operace byly prováděny anonymně prostřednictvím internetového bankovníctví. Ve správním řízení nebylo sporu o tom, že na daný účet rovněž přicházely platby od žalobce. Avšak za situace, kdy jednatel dodavatele přímo popřel jakékoli obchodování se žalobcem a dodavatel nebyl plátcem spotřební daně, dokonce ani nevedl žádné účetnictví, není existence účtu dodavatele, na který žalobce odeslal platbu v souvislosti se sporným daňovým dokladem, bez dalšího způsobila prokázat pravdivost a správnost údajů uvedených ve sporném daňovém dokladu, natož pak zdanění propadlých výrobků spotřební daní dodavatelem.

Správní orgány tak měly k dispozici ucelený řetězec nepřímých důkazů, který při logickém hodnocení neumožňoval učinit jiný závěr než ten, že dodavatel, ani jiná jím pověřená osoba, sporný daňový doklad nevydal a ani jiným způsobem neprokázal zdanění propadlých výrobků spotřební daní.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že za dodavatele v dané věci musela jednat osoba oprávněná, neboť žalobce, respektive jeho zaměstnanec B. W., sám připustil, že obchodní jednání s dodavatelem vedl prostřednictvím třetí osoby – pana S., o němž přitom věděl, že zastupuje jinou společnost a není ani zaměstnancem dodavatele, což vyplynulo z jeho svědecké výpovědi v protokolu Celního úřadu Praha 1 ze dne 3. 8. 2011, č.j. 3787-11/2011-176100-033. Přičemž žalobce své tvrzení o existenci pověření třetí osoby k jednání jménem dodavatele nikterak nedoložil a z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že jednatel dodavatele výslovně tuto skutečnost popřel.

Tvrzení žalobce, že po něm nelze požadovat, aby si prověřoval obchodní partnery, za situace, kdy si nemohl být jistý, zdali skutečně obchodní vztahy s dodavatelem navázal, neboť

byly zprostředkovány osobou odlišnou od dodavatele a bez písemného zmocnění, se soudu jeví jako ryze účelové. Jednání žalobce, který si ani neprověří, s kým konkrétně navázal obchodní vztahy, rozhodně nesvědčí o tom, že by vyvinil veškeré úsilí, které po něm lze spravedlivě vyžadovat k zajištění souladu prodeje s příslušnými právními předpisy, jak namítal.

Žalobce poukazoval na zákonnou odpovědnost jednatele dodavatele za závazky společnosti, byť vzniklé jednáním třetí osoby, soud má za to, že tuto otázku a na ni navazující odpovědnost za škodu lze posuzovat v civilním řízení, ale nikoli v rámci daného správního řízení, jehož předmětem bylo posouzení, zdali ke zdanění vybraných výrobků spotřební daní došlo či nikoli.

S ohledem na výše uvedené tak soud nepřisvědčil námitkám žalobce ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, a že skutečnosti zjištěné správními orgány v řízení nemají oporu ve správním spise, neboť ze správního spisu vyplývají veškeré pro rozhodnutí podstatné skutečnosti a závěry učiněné správními orgány vycházejí z podkladů založených ve správním spise.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková